

**Záhady oxfordské
čajovny**

Stopy v cukru

motto

H. Y. HANNA

Stopy v cukru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

H. Y. Hanna
Stopy v cukru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Stopy v cukru

**Záhady oxfordské
čajovny**

**Stopy
v cukru**

H. Y. HANNA

Přeložila Michaela Martinová

První máj vždycky patřil v oxfordském kalendáři k těm největším událostem roku a letos byl obzvlášť výjimečný. Máloco totiž udělá ráno tak nezapomenutelné jako vražda.

Ještě jsem vůbec netušila, co mě čeká, a už jsem litovala, že jsem podlehla nadšení své nejlepší kamarádky Cassie a nechala se přemluvit k „návratu do studentských let“ v podobě návštěvy prvomájových oslav, konkrétně tradice vstávat za úsvitu, abychom si poslechly sbor Magdalen College zpívající z vrcholu mohutné zvonice koleje. Po pár skleničkách v hospodě se to zdálo jako skvělý nápad, ale teď, když jsem ve tři čtvrtě na

pět ráno po tmě klopýtala po pokoji a snažila se obléknout, jsem si akorát nadávala, že jsem na ten pitomý návrh kývla.

Nevím proč jsem s tím vůbec souhlasila. Asi si všichni rádi potají namlouváme, zvláště když se blíží třicítka, že bez ohledu na věk zůstáváme pořád stejní. Že máme stále stejnou energii a elán jako za mlada. Bohužel jsem začínala rychle zjišťovat, že to, co bezstarostné vysokoškoláče v devatenácti připadá jako „ohromná zábava“, je něco úplně jiného, když vám táhne na třicet a celý den stojíte na nohou v čajovně, kterou vlastníte.

A tak zatímco jsem poskakovala po jedné noze, hledala druhou ponožku a polohlasně klela, jsem si víc než ochotně připouštěla, že jsem starší, moudřejší a mnohem lépe vím, kdy šetřit síly. Jinými slovy, prostě se unavím mnohem rychleji. Jenže jsem to Cassii slíbila a věděla jsem, že by mi nikdy neodpustila, kdybych nedorazila.

Aspoň že další z jejích nostalgických nápadů, totiž že to vezmeme opravdu poctivě a studentská léta si připomeneme se vším všudy včetně toho, že před Prvním májem vůbec nepůjdeme spát, jsem utála ještě v zárodku. *Zůstat celou noc vzhůru?* Už takhle jsem měla co dělat, abych dneska udržela oči otevřené a v čajovně U Koníka jsme měli normálně otevřeno. Pochybovala jsem, že by

turisté, kteří přijížděli z daleka, aby ochutnali moje proslulé anglické koláčky podle tradiční receptury, ocenili, kdyby je obsluhovala napůl spící mátoha.

Po hmatu jsem našla dveře ložnice a sykla bolestí, když jsem bokem narazila do komody. Au! Zítra z toho budu mít pořádnou modřinu. Opravdu bych si měla pořídit lampičku na noční stolek. Vlastně jsem do nového domku potřebovala spoustu věcí, jenže od stěhování minulý víkend jsem neměla ani chvilku volna. Sotva jsem stačila vybalit to nejnnutnější, takže se kolem pořád povalovaly krabice a všude vládl chaos. Konečně jsem nahmatala vypínač u dveří a ložnici zalilo tlumené světlo.

Mňau? ozvalo se ospale.

Ohlédla jsem se k posteli, kde moje šedá mourovatá kočka Müsli ležela stočená do klubíčka v pomačkané peřině. Zamrkala na mě, roztomile zívla a ukázala při tom růžový vnitřek své drobné tlamičky. Pak se otočila a zavrtala se ještě hlouběji.

Nejradši bych se k ní přidala. Místo toho jsem se sehнула, našla ztracenou ponožku a natáhla si ji. Pak jsem si už jen přes pyžamo přehodila vlněný svetr, vyšla z pokoje a po hmatu sešla dolů po rozvrzaných dřevěných schodech. Dole číhaly další vratké hromady krabic a kusy nábytku, pro které jsem ještě nenašla správné místo. Nějakým zázrakem se mi podařilo dostat až ke

vchodovým dveřím, aniž bych si ukopla prsty nebo převrhla jedinou krabici. Pak jsem si oblékla kabát, naposledy se rozhlédla a vykročila do chladného květnového rána.

První máj sice v Anglii oficiálně znamenal začátek jara, ale ráno bylo pořád tak studené, že se mi při svižné chůzi po stezce podél řeky srážel dech v obláčkách páry. Můj domek stál u Folly Bridge, mostu přes Temži na jižním okraji Oxfordu. Vydala jsem se od mostu vzhůru ulicí a pak zabočila doprava skrz obrovskou železnou bránu vedoucí do Christ Church Meadow. Mohla jsem si tudy příjemně zkrátit cestu na High Street, hlavní třídu protínající centrum Oxfordu, kde se odehrávala většina prvomájových oslav.

Indigově modrou oblohu stále halil lehký opar, ale na východním obzoru už se objevoval jemný růžový nádech svítání. Nad zemí se válela ranní mlha, skrze kterou jsem rozeznávala hrbaté siluety stáda anglického dlouhorohého skotu pasoucího se na louce. Zrychlila jsem krok, opustila širokou Broad Walk lemující severní stranu louky a vydala se pěšinou k Dead Man's Walk neboli Stezce mrtvého muže, která dostala jméno podle středověké pohřební cesty vedoucí k židovskému hřbitovu. Přes ten ponurý název a pověsti o strašidlech to byla ve skutečnosti jedna z nejkrásnějších cest v Oxfordu.

Vedla podél starobylé kamenné zdi Merton College, z jejichž prasklin se draly popínavé růže a trsy divokých kopretin, zatímco v dálce se rozprostírala svěží zelená louka u Christ Church.

Začínalo se rozednívat. Ve vzduchu se nesly tlumené zvuky hudby a smíchu, s každým krokem hlasitější a zřetelnější, v dálce se proti blednoucí obloze ostře rýsovala mohutná věž Magdalen College, střežící východní vstup do města. Dorazila jsem na konec stezky, proklouzla malou brankou do Rose Lane a konečně vyšla na High Street.

Obyčejně byla široká třída v tuhle hodinu tichá a zela prázdnotou, dnes tu ale panovala skoro karnevalová atmosféra. Davy lidí od turistů po studenty a místní proudily kolem, živě spolu klábosily a smály se. Všichni mířili k východní části High Street, kde se ulice přímo pod mohutnou věží Magdalen College napojovala na Magdalen Bridge. Každý si chtěl najít co nejlepší místo pod věží, aby slyšel zpěv sboru.

Rozhlížela jsem se po Cassii. V davu jsem těžko rozeznávala tváře. Všichni byli zachumlaní do podobných tmavých kabátů a bund, mnozí s kapucemi nebo vlněnými čepicemi staženými přes uši, aby se chránili proti chladu. Zdálo se mi, že lidí je ještě víc, než jak si pamatuju ze studentských let. Celá ulice byla nacpaná

k prasknutí, návštěvníci se tlačili jeden na druhého. Napadlo mě, jestli jsme přece jen neměly přijít dřív. Tímhle tempem se pod věž nikdy pořádně nedostaneme.

„Gemmo!“

Otočila jsem se a spatřila Cassii, jak na mě nadšeně mává a prodírá se davem ke mně. Na tuhle nekřesťanskou hodinu vypadala až nesnesitelně svěže a vesele. Husté tmavé vlasy měla stažené do nízkého culíku zastrčeného pod kapuci anoraku a kolem krku omotanou silnou šálu. Zastavila se přede mnou a lehce se otrásla zimou.

„Brrr! To je ale kosa, vid’? Nepamatuju si, že by tenkrát za studií byla taková zima.“

„Já si taky nepamatuju, že by mi dělalo takový problém vstát o půl páté ráno,“ zabrblala jsem.

„Ale no tak, Gemmo, přece se z tebe nestane takový škarohlíd? Neměla jsem tě sem tahat. Po ránu jsi přílišně protivná,“ zazubila se na mě Cassie.

„Kdyby Seth neodjel na tu vědeckou konferenci, s radostí bych mu přenechala místo,“ prohlásila jsem.

Seth Browning byl náš blízký přítel z vysoké. Plachý, milý a velmi pilný student, který zůstal v akademickém prostředí a dnes působí jako vedoucí vědecký pracovník a profesor na jedné z oxfordských kolejí. Kromě toho, že byl tajně zamilovaný do Cassie a udělal by pro ni cokoli,

pro něj byla účast na podobné starobylé oxfordské tradici vlastně úplně běžnou součástí života.

„Tak mu o tom aspoň všechno povyprávíš, až se vrátí,“ odvětila Cassie rozesmátě. „Pojď! Musíme si pospíšet, jinak pod věží nenajdeme dobré místo!“ Otočila se a znovu zmizela v davu.

Rychle jsem se vydala za ní. Jak jsem se protlačovala mezi lidmi a snažila se kamarádku neztratit z dohledu, musela jsem si přiznat, že si to vlastně začínám užívat. Karnevalová atmosféra a radostná nálada mě v dobrém nakazily, takže bylo těžké neopětovat nadšené úsměvy a rozzářené tváře ostatních. Někteří se pro tu příležitost převlékli do kostýmů, část očividně kvůli tradičnímu lidovému tanci Morris dance, který se má později dopoledne tančit v ulicích, jiní se ozdobili věnci z květín a listů a připomínali chodící stromy, lesní víly a další pohanské bytosti.

Najednou mi došlo, že jsem se tak zabrala do okukování kostýmů, až se mi Cassie ztratila z očí. Zadívala jsem se před sebe, ale v moři lidí jsem ji nikde neviděla. Chvilí jsem váhala, ale pak jsem se rozhodla pokračovat dál směrem k Magdalen Bridge. Tam ji jistě doženu.

V místech, kde High Street plynule přecházela v Magdalen Bridge, se přímo nad námi tyčila Magdalen Tower. Dav houstl čím dál víc, lidé do sebe naráželi, smáli se,

vzrušeně pokřikovali a dychtivě vzhlíželi k věži. Sledovala jsem jejich pohledy a nahoře zahlédla pohyb, jak se bíle oděné postavy řadily za cimbuřím. Členové sboru zaujímalí svá místa. Blížila se šestá hodina ranní a zpěv měl každou chvíli začít.

Mezi přítomnými se začalo šířit vzrušené očekávání. Rozhlédla jsem se kolem, ale Cassie pořád nikde. Možná se dostala dál na most? Posouvala jsem se kupředu spolu s davem zaplňujícím celou šířku mostu, který byl kvůli prvomájovým oslavám uzavřený pro dopravu. Po Cassii jako by se slehla zem. Vlastně jsem mezi všemi těmi natěsnanými lidmi sotva něco zahlédla. *Příšerné místo*, pomyslela jsem si podrážděně. Náhle se mě zmocnila klaustrofobie a zatoužila jsem se dostat z té tlačence co nejrychleji pryč. Otočila jsem se, zahlédla mezeru vedle skupinky japonských turistů a protáhla se skrz ně. Když jsem se vynořila na druhé straně, ocitla jsem se na okraji zástupu u kamenného zábradlí táhnoucího se podél Magdalen Bridge. Tady bylo aspoň trochu místa a já si vydechla úlevou.

Vedle mě se ozval uhlazený mužský hlas s výrazně snobským britským přízvukem: „Nevidíš někde Damiana? Nemůžu uvěřit, že nás nechal čekat. Ten líný idiot určitě zaspal...“

„Na tom nezáleží. Nepotřebujeme ho.“

Otočila jsem hlavu ke dvojici vedle sebe. Mladík vypadal jako typický předobraz oxfordského studenta. Měl na sobě dokonale střižené tvídové sako, značkové džíny a kolem krku pruhovanou šálu domovské koleje. Jediné, co působilo trochu nepatříčně, byla pestrobarevná pletená čepice v reggae stylu, která by se víc hodila k dredům Boba Marleyho. Asi šlo o malý módní výstřelek, kterým chtěl, stejně jako mnoho dalších studentů, vyjádřit svůj postoj a ukázat vlastní osobnost. Zvlášť pokud člověk pocházel z konzervativního prostředí vyšší střední třídy, cítil ještě větší potřebu prosadit svou módní individualitu. Mluvím z vlastní zkušenosti. Velkou část studií jsem strávila v červených flanelových lacláčích z charitativní organizace Oxfam.

Moji pozornost ale upoutala hlavně dívka, především kvůli hlubokému chraplavému hlasu a netradičnímu přízvuku, takovému zastřenému hrdelnímu tónu. Nedokázala jsem ho správně zařadit. Německý nebyl, francouzský také ne... snad ruský? Rozhodně měla slovan-ské rysy: vysoké lícní kosti, výraznou čelist a hluboko posazené mandlové oči pod tmavým obloukem obočí ostře kontrastujícím s bledou pletí. Dlouhé blond vlasy si volně spleťla přes rameno a kolem čela jí poletovaly jemné pramínky. Oči jasně šedé barvy lemovaly husté řasy. Byla tak oslnivě krásná, že by klidně mohla kráčet

po mole v Paříži nebo Miláně. Jediné, co její vzhled kazilo, byl znuděný cynický výraz a aura unaveného opovržení. Napadlo mě, proč sem vlastně chodila, když jí to všechno bylo očividně úplně jedno.

Pak jsem to však pustila z hlavy, protože se nad námi rozezněly slavnostní zvony Magdalen Tower. Jejich tón se nesl jasným ranním vzduchem a my tam všichni stáli a jen okouzleně poslouchali.

Pak zvony umlkly a nastalo krátké ticho. Překvapilo mě, jak dav ztichl. Dokonce i ptáci jako by přestali zpívat, zatímco jsme všichni se zatajeným dechem čekali. A pak se v tom omamném tichu ozval sladký souzvuk hlasů snášejících se z věže nad námi. Sbor Magdalen College zpíval latinský *Hymnus Eucharisticus*, stejně jako každé prvomájové ráno už posledních pět set let, aby přivítal příchod jara. Čisté a plné hlasy mladších chlapců i vysokoškolských studentů sílily a nesly se vzduchem tak nádherně, až mi naskočila husí kůže. Najednou jsem byla nesmírně ráda, že jsem nakonec přišla. Od chvíle, kdy jsem naposledy stála pod touhle věží, uplynulo víc než jedenáct let, ale na kouzlu to vůbec nic neztratilo.

Dozněla poslední sloka a poslední hlas utichl. Z davu se ozvalo uchvácené vzdychání a vzápětí všichni propukli v jásot. Lidé křičeli, pískali, tleskali a provolávali slávu.

Objímali se, mávali rukama a plní euforie vyhazovali věci do vzduchu.

Vedle mě se náhle strhla mela. Nadšeně pokřikující okolostojící se nahrnuli k balustrádě, ale vtom se jeden z nich zapotácel a přepadl přes okraj. Prudce jsem se otočila, abych zahlédla tělo mizející na druhé straně mostu, následované hlasitým šplouchnutím. Přiskočila jsem vpřed, naklonila se přes zábradlí a s úsměvem jsem se zadívala dolů na řeku.

Zdálo se, že další oxfordská prvomájová tradice stále žije. Studenti s oblibou skákali z Magdalen Bridge do řeky Cherwell, obvykle celí oblečení, někdy dokonce ve večerních šatech a smokingu. Bez ohledu na to, kolik proseb a varování ohledně nebezpečí skoků do tak mělké vody úřady vydaly, rozjaření studenti tenhle adrenalinový rituál dál dodržovali.

Dav zajásal a všichni dychtivě nakukovali přes okraj mostu, aby prvního skokana odměnili potleskem. Na hladině se něco vynořilo a já poznala tvídové sako toho mladíka, který předtím stál vedle mě.

Pak jsem se zamračila. Lidé kolem mě se šokovaně ztišili, protože i jim došlo, že něco není v pořádku. Místo toho, aby se nad hladinou objevila hlava a student vesele zamával rozjařeným přihlížejícím, tělo nehybně plavalo obličejem dolů.

Někdo zalapal po dechu, a když jsem se otočila, spatřila jsem blondýnku s rukou přitisknutou k ústům, šedé oči rozšířené hrůzou. Vydala ze sebe přidušený výkřik, pak se otočila, protlačila davem až na konec mostu a rozběhla se dolů k řece.

Dole už stál muž v neonové vestě – jeden z pořadatelů, které městská rada nasadila kvůli bezpečnosti během oslav. Právě se natahoval, aby nehybné tělo vytáhl z vody, ale dívka ho odstrčila, vstoupila do řeky, objala mladíka kolem trupu a vytáhla ho na břeh.

Pak ranní vzduch rozřízl strašlivý výkřik. I z vršku mostu jsem viděla temně rudou skvrnu, která se rychle rozlévala po jeho zádech.

Dav znovu utichl, tentokrát však v děsivé předtuše. Ticho protnul dívčin zlomený hlas a přerývané vzlyky: „Božže moj... Je mrtvy! Je mrtvy!“

„Rád ochutnávám vaše tradiční anglické koláče a zákusky. Už jsme vyzkoušeli snad všechny známé, ale na banoffee koláč jsme ještě nenarazili. Co to vlastně je?“

Usmála jsem se na amerického turistu středního věku a jeho manželku. „Je to jeden z nejoblíbenějších britských dezertů. V podstatě koláč s drobenkovým sušenkovým základem, na kterém je vrstva karamelového krému a nakrájených banánů, navrch čerstvá šlehačka a často ještě čokoládové hoblinky. Je naprosto božský, zvlášť pokud milujete hodně sladké dezerty.“

„Proboha, to zní naprosto úžasně!“ zvolala Američanka. „Určitě si musím kousek dát.“

„Na mě je to asi trochu moc sladké,“ zasmál se její manžel. „Radši zůstanu u citronového koláče se sněhovými pusinkami. Ten patřil vždycky k mým oblíbeným.“

„Nabídnu vám k tomu čaj? Máme výběr prémiových sypaných čajů od tradičního English Breakfast přes Earl Grey až po...“ Potlačila jsem zívnutí a omluvně se usmála. „Promiňte! Dneska jsem vstávala opravdu brzy.“

„Určitě jste si ráno byla poslechnout sbor na Magdalen Tower, že?“ opáčila Američanka. „My taky! V hotelu nám řekli, že to musíme vidět, a jsme strašně rádi, že jsme šli. Prý jde o jednu z největších prvomájových oslav v celé Anglii.“

„Máte pravdu,“ přikývla jsem, „je to opravdu jedinečný zážitek. Poprvé jsem tam byla ještě jako studentka Oxfordu a dnes ráno jsme se tam s kamarádkou vydaly znovu, abychom si trochu připomněly studentská léta. A musím říct, že to bylo stejně kouzelné jako tenkrát.“

„Jen mě jímá hrůza, když si vzpomenu na toho studenta, který spadl z mostu a zabil se,“ otrásla se žena. „Nepodařilo se nám dostat až pod věž, takže jsme nestáli dost blízko, abychom viděli, co se přihodilo. Ale potom jsme slyšeli, jak o tom všichni mluví, a vepředu nastal rozruch. Myslíte si, že šlo o nehodu?“

Na okamžik jsem si vybavila nehybné tělo plující na hladině a temně rudou skvrnu pomalu se rozpíjející po

chlapcových zádech. Ne, o žádnou nehodu rozhodně nešlo. Nechtěla jsem ale přilévat olej do ohně. Dokud policie nevydá oficiální prohlášení, budou se zvěsti šířit dost rychle i bez mého přispění.

„No, já slyšel, že to nehoda *nebyla*,“ vložil se do hovoru Američan. „Cestou zpátky jsme potkali pár německých turistů, kteří prý stáli blízko mostu a říkali, že ten kluk skočil do vody sám. A to není všechno! Tvrdili, že viděli krev. Možná byl pobodaný.“ Zavrtěl hlavou. „Škoda, že neznáme někoho od policie. To bychom měli informace z první ruky.“

No, vlastně jsem někoho takového znala, i když jsem to rozhodně nehodlala přiznat nahlas. Můj přítel Devlin O'Connor pracoval jako detektiv na kriminálce a patřil k předním vyšetřovatelům oxfordshirské policie.

Dnes ráno jsem ho sice neviděla, protože uniformovaní policisté mě spolu se zbytkem davu rychle odvedli pryč od mostu a tu část High Street uzavřeli, ale s jistotou jsem věděla, že Devlin byl první, koho zavolali na místo činu.

Nahlas jsem však řekla jen: „Myslím si, že to policie stále vyšetřuje. Pravděpodobně vydají nějaké prohlášení ve večerních zprávách.“

„Musím ale říct, že i když je to strašná tragédie, svým způsobem je to docela vzrušující,“ zasmála se žena.

„Připadám si skoro jako v jednom z těch britských kriminálních seriálů, které v Americe tak rádi sledujeme. Už jen čekám, kdy do téhle čajovny vejde inspektor Morse nebo ten sympatický detektiv z Vražd v Midso-meru a začne vyslýchat svědky!“

A budou mít plné ruce práce, pomyslela jsem si suše, zapsala si jejich objednávku a vydala se zpátky k pultu. Celá čajovna žila zprávami o chlapcově smrti. Zdálo se, že u každého stolu sedí turisté, kteří se ráno účastnili prvomájových oslav, a všichni dychtivě vypravovali, co viděli a slyšeli. Když jsem procházela mezi stoly, doléhaly ke mně útržky rozhovorů a já jen stěží potlačovala pobavený úsměv nad těmi absurdními historkami a teoriemi, které si lidé vyměňovali.

„Zastřelili ho, o tom není pochyb. Cože...? Ne, výstřel jsem taky neslyšel, ale určitě použili pistoli s tlumičem. Nejspíš stříleli z vršku věže...“

„... a ty tajné studentské spolky nutí své členy dělat strašně nebezpečné věci, vidíte?“

„Dohoda o společné sebevraždě. Stoprocentně. Ten kluk měl určitě deprese. Kdysi jsem znal jednoho chlápka...“

„... a já vám povídám, že ho někdo strčil! Neříkali snad, že přepadl přes zábradlí pozadu? Ne? Já to teda slyšel...“

„Říkám vám, že za tím určitě byla ta dívka! Ta blondýnka! Nejspíš jeho přítelkyně. Jo, já vím, že vypadala hrozně rozrušeně, ale spousta lidí dokáže předstírat...“

Zastavila jsem se u stolu s partou australských baťůžkářů a začala sklízet prázdné talíře, zatímco kolem mě vzrušeně debatovali.

„Stál jsem hned u nich, přímo vedle té holky, když zpíval sbor. Vůbec mě nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát!“ říkal jeden z nich.

„Viděls ho spadnout, kámo?“ vyzvídala dychtivě jeho kamarád.

„Ne, až potom, co jsem uslyšel výkřik.“

„Ha! Myslíš, že prozradil něco o tom, kdo ho napadl?“ přidal se třetí.

„Možná. Slyšel jsem někoho křičet něco jako: *„Do prdele, proč zrovna já?“* nebo tak něco...“

„Ne, ty trubko, to jsem byl já,“ opravil ho kamarád. „Šlápl jsem v nových botách do psího hovna.“

Ozval se hlasitý výbuch smíchu. „Hahaha! Říkal jsem si, že jsou to divná poslední slova.“

„No, já taky slyšel něco divného. Něco jako: *Ááá! NATO joy evict!*“ prohlásil čtvrtý.

„Cože? A to znamená jako co?“

Pokrčil rameny. „Nevím. Jen opakuju, co jsem slyšel. *NATO... joy... evict.*“

„A proč by to ten kluk říkal?“

„To nebyl ten kluk, ale někdo vedle něj. Zaslechl jsem to těsně předtím, než spadl z mostu.“

„Možná ta blondýnka?“ zeptala jsem se.

Všichni se překvapeně otočili mým směrem, jako by si teprve teď uvědomili, že stojím vedle nich. Lehce jsem zčervenala. „Promiňte, nechtěla jsem poslouchat.“

„Ale prosím vás, to je úplně v pohodě,“ zazubil se první Australan a podal mi prázdný talíř. „Za to skvělé jídlo, co tady děláte, můžete poslouchat, co jenom chcete. Tohle je nejlepší borůvkový cheesecake, jaký jsem za poslední roky měl.“

Tentokrát jsem se zarděla potěšením. „Děkuju, jsem ráda, že vám chutnalo.“

Ostatní se znovu obrátili ke čtvrtému mladíkovi. „Takže někdo vykřikl něco o NATO? Myslíš, že šlo o politický zločin?“

„Už jsem říkal, že to nebyl ten kluk,“ namítl čtvrtý. „Někdo vedle něj.“

„Nebyla to ta dívka?“ zeptala jsem se znovu.

Pokrčil rameny. „Možná jo. Ale znělo to spíš jako mužský hlas.“

Vzpomněla jsem si na dívčin chraplavý hlas a hrdelní přízvuk. Ve vypjaté chvíli si ho člověk klidně mohl splést s mužským.

První Australan se naklonil dopředu a oči se mu rozzářily. „Podle mě je za tím nějaké vládní spiknutí. Třeba byl ten kluk špion!“

Potlačila jsem nutkání obrátit oči v sloup a s hromadou talířů v rukou zamířila zpátky k pultu. Když jsem tam dorazila, našla jsem Cassii, jak se snaží naložit na táč koláčky, marmeládu a hustou smetanu a zároveň odpovídat na otázky čtyř drobných starších dam, které právě vešly do čajovny. Při pohledu na ně jsem se pobaveně usmála. Mabel Cookeová, Glenda Baileyová, Florence Doyleová a Ethel Webbová, s láskou přezdívané *místní rozvědka*, byly neoficiální královny drbů malé cotswoldské vesničky Meadowford nad Smythem, kde se nacházela moje čajovna. Chlubily se hlavně tím, že vědí o každé pomluvě, každém skandálku i sebemenší senzaci, prostě o všem, co se kde šustne, a strašlivě je rozčilovalo, že tentokrát přišly o jednu z největších událostí dne.

Mabel Cookeová, impozantní žena něco po osmdesátce s helmou hustých bílých vlasů, zvučným hlasem a panovačnými způsoby, podrážděně semkla rty. „Kdybychom jen tušily, že tam dojde k vraždě, určitě bychom si prvomájové oslavy nenechaly ujít,“ prohlásila tónem člověka, který lituje zmeškaného odpoledního představení v divadle.

„No jo, škoda, že to neoznámili v programu,“ odpověděla jsem a snažila se zakrýt úsměv.

„Cassie nám zrovna říkála, že jsi stála na mostě přímo vedle toho chlapce!“ vyhrkla Florence Doyleová, jejíž baculatá postava se celá chvěla nedočkavostí. „Slyšelas ho, jak křičel v agónii, drahoušku?“

„Bylo tam hodně krve?“ zajímala se Glenda Baileyová, vráscitou tvář zružovělou vzrušením a také vrstvou tvářenky, kterou si jako obvykle nanasla velmi štědře.

Ethel Webbová, obvykle nejtišší a nejmírnější z celé skupiny, se tentokrát dychtivě naklonila dopředu. „A co ta zbraň, drahoušku? Čím ho bodli? Ještě když jsem pracovala v místní knihovně, četla jsem jednu knížku o ženě, kterou zabili pletací jehlicí. Velice nápadité! Netušila jsem, že můžeš někoho zabít pletací jehlicí. I když pokud by byla dost ostrá...“ Zamyšleně se odmlčela.

Zmateně jsem se na ně podívala. Nikdy jsem nechápala, jak mohou ty čtyři drobné starší dámy, které vypadaly jako ztělesnění laskavých babiček, mít tak morbidní zálibu v násilí a vraždách.

„Popravdě jsem toho moc neviděla ani neslyšela,“ přiznala jsem. „Vedle mě vznikl jen nějaký rozruch a pak jsem uslyšela šplouchnutí a došlo mi, že někdo spadl z mostu. Původně jsem si myslela, že jde jen o dalšího studenta, který dodržuje tradici skákání do řeky, dokud

jsem neuviděla tělo plující na hladině.“ Pokrčila jsem rameny. „Každopádně zatím ani nevíme jistě, jestli šlo o vraždu. Policie ještě nevydala oficiální zprávu.“

„Ale prosím tě, samozřejmě že šlo o vraždu!“ odfrkla si Mabel a netrpělivě mávla rukou. „Až budeš příště mluvit s tím svým mládencem, nezapomeň se ho na ten případ pořádně vyptat a pak nám okamžitě přijď poreferovat!“

To jsem rozhodně neměla v úmyslu. Devlin už měl jejich pokusů vměšovat se do policejního vyšetřování dost a další zásahy by rozhodně neocenil. Naštěstí se zdálo, že stařenky samy rády změní téma. Shlukly se kolem mě a Mabel spokojeně prohlásila: „Podívej, drahoušku, musíme ti ukázat, co jsme ti pořídily do nového domku.“ Zvedla igelitovou tašku.

„To je od vás opravdu moc milé,“ odpověděla jsem, dojatá a překvapená. „Vážně jste si nemusely dělat...“

„Sotva jsme to o víkendu zahlédly na trzích, věděly jsme, že se ti to tam bude báječně hodit,“ rozplývala se Glenda.

S úsměvem jsem sledovala její nadšení, zatímco Florence sáhla do igelitové tašky a vytáhla jakýsi pletený předmět broskvové barvy. Můj úsměv lehce povadl.

„Ehm, to je... moc hezké,“ vypravila jsem ze sebe, když jsem si od ní tu věc převzala. „A... kam se to vlastně dává?“

„Na záchod přece!“ zaburácela Mabel.

„Aha, no jasně.“ Zírala jsem na tu ohyzdnost, kterou jsem držela v rukou. Jedna část připomínala plastovou panenku vzdáleně podobnou Barbie s děsivým úšklebkem navlečenou v jakýchsi pletených šatech s obrovskou nabíranou sukni v broskvovém odstínu, ze kterého se člověku skoro obracel žaludek. Ještě znepokojivější mi ovšem připadalo, že místo nohou měla krátkou dřevěnou tyčku.

„To je háčkovaný držák na toaletní papír ve tvaru panenky!“ poučila mě Ethel pyšně. „Podívej, navlékneš roli toaletního papíru na tu tyčku,“ názorně začala předvádět pomocí ruličky, kterou si prozíravě vzala s sebou, „a pak přes ni spustíš sukni, aby ji elegantně zakryla.“

„Všechny pořádné toalety něco takového mají,“ prohlásila Mabel důležitě.

„A dokonce hýbe i rukama, takže ji můžeš různě nastavovat,“ dodala Florence a ochotně mi předvedla celou škálu děsivých póz, které panenka umí.

„Je moc... krásná,“ zaskřehotala jsem.

„Přemýšlely jsme, jestli ti nemáme koupit rovnou dvě, drahoušku, ale v tom domku máš jen jeden záchod, že?“ pokračovala Florence. „Nebo bys radši ještě jednu do zásoby?“

„Ne, ne, jedna bohatě stačí, děkuju,“ odpověděla jsem spěšně. „Je od vás moc milé, že jste si s tím daly takovou práci, abyste...“

„Ještě jsme neskončily,“ oznámila mi Mabel a znovu sáhla do plastové tašky.

Vyděšeně jsem na ni vytřeštila oči, ale trochu se mi ulevilo, když vytáhla kartonovou krabici a já uslyšela cinkání porcelánu. *To budou hrnky. Uf, dobře, to není tak zlé.* Hrnků přece člověk doma nemá nikdy dost, ne?

„Tohle je speciální limitovaná edice,“ usmála se Ethel. „Ta paní u stánku říkala, že jsou tak jedinečné, že z nich jednou budou sběratelské kousky.“

Otevřela jsem krabici a při pohledu na křiklavě červeno-modro-bílé hrnky mi pokleslo srdce. Byla to sada s motivem britské královské rodiny. Každému členovi někdo ve Photoshopu neuměle ořízl hlavu a nakřivo ji přilepil na bok hrnku, takže jsem před sebou měla královnu Alžbětu, prince Philipa, prince Charlese, Camillu, prince Williama i prince Harryho, všechny se strnulým šklebem od ucha k uchu.

„Šálek čaje s podobiznou naší drahé královny,“ pronesla Mabel spokojeně. „Není lepší způsob, jak začít den.“

Horečně jsem hledala vhodnou odpověď. Nechápejte mě špatně, královskou rodinu jsem měla ráda stejně jako všichni ostatní a královny jsem si nesmírně vážila. Jenže rána pro mě byla dost těžká sama o sobě, natož abych u snídaně ještě musela snášet něčí široký úsměv na vlastním hrnku.

„Jsou opravdu velmi... originální,“ řekla jsem opatrně. „Vlastně jsou tak cenné, že si je... ehm... nejspíš si je schovám jen pro zvláštní příležitosti.“

„S tím si nelámej hlavu, drahoušku. Ta paní, která je vyrábí, jich má ještě spoustu,“ poplácala mě Glenda konejšivě po paži. „Kdykoli ti můžeme koupit další sadu. Dělá i čajové konvice a džbánky na mléko. I polévkové mísy. Nechtěla bys jednu třeba k Vánocům?“

„NE!“ Rychle jsem ztišila hlas. „Ne, děkuju. To je od vás opravdu moc laskavé, ale myslím si, že porcelánu s královskou rodinou mám prozatím víc než dost.“

Bylo už dávno po druhé, než dopolední nápor konečně polevil a my si s Cassií mohly na chvilku oddechnout. V jídelní části zůstaly obsazené už jen dva stoly, oba obsloužené, takže jsme využily příležitost, posadily se za pult a konečně se v klidu najedly.

„Máš na víkend něco hezkého v plánu?“ zeptala se Cassie s plnou pusou, protože se právě zakousla do opečené briošky s máslem.

„Ani ne. Devlin bude nejspíš zase pracovat dlouho do večera.“

Něco v mém hlase ji zaujalo a upřela na mě zkoumavý pohled. „Je všechno v pořádku, Gemmo?“

Vyhнула jsem se jejímu pohledu a zadívala se na linecký košíček na talířku. „Jasně, proč by nemělo?“

Odložila briošku. „No tak, Gemmo, mě jen tak neodbydeš. Něco tě trápí. Má to něco společného s Devlinem? Pohádali jste se?“

„Ne, ne, nic takového.“

„Tak co tedy?“

Chvíli jsem váhala, protože mi připadalo hloupé vyslovit to nahlas. „Já nevím. Jen mi poslední dobou připadá takový... odtažitý a duchem nepřítomný. Třeba spolu sedíme a on vypadá, jako by byl myšlenkami úplně jinde, a když se ho na něco zeptám, často to musím zopakovat, protože mě napoprvé vůbec nevnímá. A pokaždé, když se z něj snažím dostat, co se děje, tvrdí, že nic, že je jen trochu unavený.“

Cassie pokrčila rameny. „Možná je to opravdu jen tím. Víš přece, že má náročnou práci a šílenou pracovní dobu.“

„Já vím, já vím,“ odpověděla jsem rychle. „Snažím se být chápavá. Ani nespočítám, kolik zrušených večerí a plánů na poslední chvíli už jsem musela překousnout. Pořád jsme ještě nejeli na ten společný víkend, který mi slíbil,“ povzddechla jsem si podrážděně. „Ale mám pocit, že nejde jen o pracovní vytížení. Je v tom něco jiného.“

„Možná ho mrzí, že ses rozhodla přestěhovat do vlastního, nemyslíš?“

„To ne. Když jsme o tom mluvili, vypadal, že je s mým rozhodnutím v pohodě. Chápal, že potřebuju vlastní prostor, a souhlasil s tím. Aspoň tehdy mi to tak připadalo.“ Zamračila jsem se. „Možná ho to zasáhlo víc, než dal najevo.“

„Zkusila ses ho na to zeptat přímo?“

„Ano, ale vždycky to smete ze stolu. Tvrdí, že je jen zahlcený prací, tedy pokud se tomu dá věřit.“

Cassie povytáhla obočí. „Co tím chceš říct?“

Než jsem stačila odpovědět, v kapse mi zapípal telefon. Vytáhla jsem ho a přečetla si esemesku.

„Špatné zprávy?“ zeptala se Cassie, když viděla můj výraz.

Pokrčila jsem rameny. „Tak trochu jsem to čekala. Devlin píše, že bude muset zrušit dnešní večeri kvůli tomu novému případu.“ Strčila jsem telefon zpátky do kapsy a zamumlala: „Aspoň tentokrát vím, že je to pravda...“

„Jak to myslíš?“

„Nijak,“ odbyla jsem ji a začala si zase pohrávat s lineckým košíčkem.

Cassie se na mě přísně podívala. „Tak moment, nemůžeš vypálit něco takového a pak mi to nedoříct! Co se děje?“

Narovnala jsem se a snažila se znít co nejhlodestejněji. „No, existují i jiné věci než práce, které mohou muže rozptylovat, ne? A víš sama, jak na Devlina ženské letí.“

Cassie vykulila oči. „Ty myslíš, že někoho má?“

Lehce jsem sebou trhla. Přestože mi ta podlá myšlenka už nějakou dobu vrtala hlavou, slyšet ji nahlas bylo úplně něco jiného.

„Počkej, počkej.“ Cassie mě chytila za ruku. „Chceš mi tvrdit, že si myslíš, že Devlin má... poměr?“

„Já nevím!“ vybuchla jsem. „Jen mi určitě něco zamlčuje a posledních pár týdnů se rozhodně chová neobvykle.“

„Viděla jsi něco podezřelého? Co tě k tomu vůbec přivedlo?“

Nervózně jsem se zavrtěla. „Nic konkrétního. Je to jen pocit...“

„A prohledala jsi mu telefon? Četlas jeho zprávy?“

Šokovaně jsem se od ní odtáhla. „Cass! Nebudu přece jak nějaká stíhačka, co partnerovi tajně leze do telefonu a pročítá mu zprávy! Takovými ženskými jsem vždycky pohrdala!“

Cassie pokrčila rameny. „No, aspoň by ses uklidnila. Nebo se ho prostě na rovinu zeptej.“

Nevěřicně jsem se na ni podívala. „To snad nemyslíš vážně? Navrhuješ, abych se Devlina zeptala, jestli mě podvádí?“

„Myslela jsem si, že podstatou dobrého vztahu je, že se spolu můžete bavit o všem. Pokud tě to trápí, měla by sis s ním promluvit.“

„Ale o tomhle s ním mluvit nemůžu! Vždyť by si myslel, že jsem... Prostě nemůžu! Nejspíš by se jen naštvál a pomyslel si, že jsem směšná nebo paranoidní nebo já nevím co.“

„Možná trochu jsi,“ podotkla Cassie.

Zatnula jsem zuby a v duchu litovala, že jsem se jí vůbec svěřila. „Nevymýšlím si, jasné? Devlin něco skrývá. Cítím to. A nenapadá mě jediný důvod, proč by to dělal, pokud by za tím nebyla jiná žena.“

„Stejně si podle mě jen...“ spustila Cassie, ale vyzvánění mého telefonu ji přerušilo uprostřed věty.

Znovu jsem ho vytáhla z kapsy a srdce mi poskočilo, když jsem na displeji uviděla Devlinovo jméno. Odešla jsem do malého obchůdku vedle čajovny, abych měla při hovoru trochu soukromí.

„Ahoj Gemmo, dostala jsi moji zprávu?“

„Myslíš tu o večeri?“

„Promiň, zlato. Dneska je tady úplný blázonec. V noci jsme měli vraždu v Blackbird Leys a ráno mě zavolali k případu na Magdalen Bridge. Nejspíš tady budu muset zůstat celou noc.“

„To nic, chápu to. Jak se vyvíjí ten případ z Magdalen Bridge?“

„Zase tě místní rozvědka navádí, abys ze mě tahala informace?“ zeptal se Devlin ironicky.